

Hồi 30

Nàm Nguyệt Hoa hết sức kinh hãi, vì lúc ấy đôi mắt nàng đang còn không trông thấy được chi cả, mà chỉ nhờ vào đôi tai nghe tiếng gió thục khê nên mới đoán biết được là đối phương đang ném ám khí tấn công lên về phía mình mà thôi.

Trong cơn vô cùng nguy cấp ấy, nàng đã kịp thời nhảy lui ra sau ngay tức khắc.

Thế nhảy lui ấy của nàng tuy là một sự quyết định hối hả giữa lúc hết sức cấp bách, nhưng lại chính là một hành động vô cùng chính xác và nhờ thế nàng mới khỏi bị mất mạng.

Thì ra trong khi đối phương vừa ném những mũi ám khí bay vèo về phía mình nhanh như điện xẹt, thì Đàm Nguyệt Hoa đã hiểu được là đối phương dùng ám khí tấn công lên mình như vậy nếu chẳng phải từ phía trước ném tới thì chắc chắn cũng từ hai bên phải và trái mà ném sang mà thôi. Vì lúc đó ở phía sau lưng nàng hoàn toàn không có tiếng động lạ.

Loại Phong Dĩ Châm là một thứ ám khí hết sức bé nhỏ và vô cùng nguy hiểm, chỉ cần đối phương có vài sự sơ hở nhỏ, nó cũng có thể vượt qua để gây thương tích cho đối phương.

Nếu chẳng phải là người có nội lực cao thâm đến mức quét chưởng phong ra là chung quanh biến thành một bức tường kinh lực dày chắc như sắt đá thì chẳng khi nào đỡ nổi những mũi Phong Dĩ Châm nhỏ và nguy hiểm ấy được.

Riêng Đàm Nguyệt Hoa tài nghệ tuy còn sút kém, nội lực chưa đạt đến mức cao thâm như vậy. Song may mắn là nơi cổ tay của nàng có dính lủng lẳng hai sợi lòi tói sắt dài độ bốn thước mộc nên lúc nàng quét bốn chưởng dồn dập về phía hai vùng Phong Dĩ Châm ấy khiến cho hai sợi lòi tói sắt cũng bay lên như hai con rồng mun, khắp cả khoảng không đều chập chờn bóng đen che kín khắp thân mình Đàm Nguyệt Hoa, không để một chỗ nào sơ hở.

Bởi thế liền nghe những tiếng loảng xoảng nổi lên không dứt bên tai, chứng tỏ những mũi ám khí bằng sắt thép kia đang chạm thẳng vào hai sợi lòi tói trên tay nàng. Và do đó hai vầng Phong Dĩ Châm đều bị sợi lòi tói sắt quét bay đi xa hết cả.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết hiện giờ mình đang vào trong Quỷ Cung, vậy nếu đối phương lên tiếng báo động tất sẽ có đông đảo cao thủ tới tiếp ứng ngay và như vậy nàng không còn hy vọng thoát được nữa.

Bởi thế sau khi vung hai sợi lòi tói sắt hất bay tất cả những mũi Phong Dĩ Châm, nàng liền quyết định lấy cách tốc chiến quyết để hạ đối phương càng sớm thì càng có lợi cho mình hơn.

Lúc ấy đôi mắt của Đàm Nguyệt Hoa đã dần dần quen với ánh sáng mãnh liệt ở bên trong sơn động, do đó khi đánh xong bốn chuồng về phía đối phương, nàng bèn thu thế võ trở về, rồi đứng yên sừng sững. Nhưng khi nàng đưa mắt nhìn về phía trước thì lại không khỏi ngạc nhiên...

Vì lúc bấy giờ ở phía trước mặt nàng đâu đó đều trống trơn, chẳng hề thấy có một bóng người.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi kinh hoàng, chưa kịp nhận xét tại sao lại có việc quái lạ như vậy, thì bất thần bỗng nghe tiếng cười lạnh lùng nổi lên sát sau lưng. Đồng thời, qua hai tiếng vút, vút nàng liền thấy có hai món binh khí đang rít gió, nhắm hai bên sườn nàng công tới nhanh như chớp.

Đến chừng ấy, Đàm Nguyệt Hoa mới biết là đối phương đã lên ra phía sau lưng mình rồi. Nàng vội vàng tràn về phía trước một bước và cũng liền theo đó nàng nghe hai tiếng vèo vèo rít lên. Tức thì hai mũi đinh ba nhọn hoắt đã lướt xéo ngang hông nàng trông thật là ghê rợn.

Đàm Nguyệt Hoa thấy thế không khỏi thảm kêu "nguy hiểm quá", rồi nhanh nhẹn quét thẳng hai sợi lòi tói sắt về phía trước.

Sau khi nàng phải công hai thế võ mới nhìn rõ được đối phương là những nhân vật như thế nào.

Thì ra trước mặt nàng đang đứng sững hai người gầy cao, diện mục rất giống nhau, nét mặt sâu âm hiểm, khiến ai nhìn đến cũng thấy chán ghét. Trong tay mỗi tên có cầm một cây đinh ba sắc bén và sáng giới.

Thế đánh ra của Đàm Nguyệt Hoa đẩy hai sợi lòi tói sắt cuốn về phía hai đối phương, tuy không đã thương được kẻ địch, nhưng đã làm cho thế công của đối phương chậm bớt lại một phần nào.

Kể đó hai gã đàn ông ấy rùn thấp thân người xuống, kẻ bên trái người bên phải, cùng một lúc sử dụng thế Tiên Nhân Chỉ Lộ, vung ngọn đinh ba nhọn hoắt nhắm đâm thẳng vào sườn Đàm Nguyệt Hoa.

Nàng bèn tách mình tránh ngang vận dụng chân khí điểm nhẹ đôi chân lên mặt đất, phi thân bay bổng cao độ một trượng.

Việc Đàm Nguyệt Hoa diễn biến thân pháp có thể nói hết sức đột ngột. Thế nhưng hai gã đàn ông ấy cũng chẳng phải kẻ tầm thường, nên giữa lúc Đàm Nguyệt Hoa mới bay vọt lên thì họ cũng liền diễn biến ngay thế võ.

Nhất nhất mỗi động tác của hai gã đàn ông ấy đều giống y hệt như nhau. Thân người của họ không hề bay vọt lên nhưng thế Tiên Nhân Chỉ Lộ vừa rồi đã được diễn biến thành thế Song Phong Thám Vân công thẳng vào nhanh như gió.

Thân hình của hai gã đàn ông ấy vốn đã cao lớn, nên khi Đàm Nguyệt Hoa đang bắt từ trên cao sa xuống, hai hấn ta liền giương cao hai ngọn đinh ba dài khoảng ba thước mộc, nhắm đâm vào thân dưới của nàng.

Đàm Nguyệt Hoa vốn có ý phi thân bay vọt lên cao, rồi từ trên phản công trả lại hai đối phương, nhưng nàng thấy đối phương diễn biến thế võ rất tinh diệu, nên trong lòng không khỏi giật mình. Trong lúc cấp bách ấy Đàm Nguyệt Hoa đã lạnh lẽo diễn biến, cánh tay dùng thế Bài Thủy Liễu, bắt từ trên đánh mạnh xuống, hai sợi tòi lói liền nhắm quét xuống mặt của hai gã đàn ông.

Thế Bài Thủy Liễu ấy chính là một môn võ công tuyệt đỉnh, bí truyền của nhà họ Đàm. Khi sử dụng ra là đánh tay không hay có cầm vũ khí, người đứng ngoài nhìn vào trong thấy thế võ uyển chuyển nhẹ nhàng. Nhưng kỳ thực đây chính lại là một thế võ vô cùng thần diệu, khiến đối phương không làm sao ước lượng trước được.

Đàm Nguyệt Hoa chỉ mong đối phương sẽ đánh giá sai lầm về thế võ của mình, thì nàng thừa cơ diễn biến thế võ một cách nhanh nhẹn tất thủ thắng đối phương được dễ dàng hơn.

Nào ngờ đâu hai gã đàn ông đó cũng là kẻ hiểu biết khá rộng rãi, vừa trông thấy hai sợi tòi lói sắt nặng nề nhắm ngay mặt mình quét tới trông dị dạng và hết sức kỳ ảo. Nhưng họ lại biết đây là một thế đánh hết sức lợi hại, cả hai bèn nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau một bước, hạ thấp ngọn đinh ba xuống, nhắm đỡ thẳng vào hai sợi lòi tới sắt của Đàm Nguyệt Hoa.

Hai tiếng loảng xoảng vang lên, sợi lòi tới sắt của Đàm Nguyệt Hoa liền va chạm thẳng với hai ngọn đinh ba trong tay đối phương. Tiếng va chạm ấy đã vang lên khá to giữa một sơn động tĩnh mịch và kín đáo.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa không khỏi sợ hãi. Nàng e rằng tiếng động ấy sẽ khiến kẻ địch chung quanh ùn ùn kéo tới trợ lực, thì chắc chắn nàng không làm sao thoát thân được. Do đó nàng liền buông người đáp nhẹ trở xuống mặt đất, rồi xoay qua một lượt nhanh như gió hốt, nghiêng tai lắng nghe mọi sự động tĩnh ở chung quanh.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết lúc bấy giờ nếu mình không dùng cách tốc chiến tốc quyết, thì mỗi lúc lại càng nguy hiểm hơn. Do đó, sau khi nàng xoay người qua, liền nhanh nhẹn vung sợi lòi tới sát trong cổ tay phải, nhắm đầu một đối phương giáng mạnh trở xuống.

Nhưng gã đàn ông đó tỏ ra vô cùng nhanh nhẹn, trong khi sợi lòi tới sát chưa quét đến nơi là hắn đã tránh người về phía trước, lách tránh khỏi thế công ấy ngay.

Đồng thời lúc ấy bỗng từ phía trong sơn động có tiếng người hỏi với ra rằng:

- Có chuyện chi thế?

Đàm Nguyệt Hoa nghe tiếng hỏi lấy làm kinh hoàng. Bất thần một gã đàn ông trong bọn liền lên tiếng đáp rằng:

- Chẳng có chuyện chi cả. Anh em chúng tôi vì buồn nên dượt võ với nhau mà thôi.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế trong lòng cảm thấy hoang mang, không hiểu tại sao đối phương lại trả lời như vậy?

Qua cách ăn mặc của hai gã đàn ông này, Đàm Nguyệt Hoa đoán biết bọn họ là người trong Quý Cung. Hơn nữa, những thế võ của họ công ra chứng tỏ vô cùng hiểm độc chắc chắn họ không có thiện cảm chi với nàng. Thế nhưng tại sao họ lại giấu số người ở bên trong sơn động không chịu cho biết có kẻ địch xâm nhập và cuộc giao tranh đang diễn ra.

Đàm Nguyệt Hoa tuy không hiểu vì nguyên nhân nào khiến hai gã đàn ông trước mặt mình lại trả lời với đồng bọn như thế, song dù sao thì nàng cũng cảm thấy yên tâm rất nhiều. Vì câu trả lời đó tạm thời giúp nàng không bị đối phương ùn ùn kéo ra bao vây, nhờ thế cuộc giao tranh sẽ dễ dàng thủ thắng hơn.

Khi Đàm Nguyệt Hoa đã nhận thức được những những thế võ của mình phản công kẻ địch vừa rồi vì sử dụng giữa lúc tâm trạng đang hồi hộp lo âu, nên chưa thể vận dụng được một nửa thành công lực.

Người am hiểu võ công vốn rất kỵ tâm trạng mất thăng bằng, vì như thế sẽ không thể nào sử dụng được hết chân lực của mình. Nhưng Đàm Nguyệt Hoa sau khi xâm nhập vào bên trong sơn động đã bị cảnh tượng chung quanh làm cho mất bình tĩnh, nên không lạ gì về việc tại sao nàng phải hồi hộp kinh hoàng như đã thấy.

Sau khi ý thức được về việc ấy, Đàm Nguyệt Hoa cố trấn tĩnh tinh thần và liền cảm thấy mình rất có thể thủ thắng được hai đối phương, nếu sử dụng được hết khả năng của mình.

Bởi thế nàng hiện lên một nụ cười tự tin rồi lách mình tràn tới, vung chưởng quét ra nghe một tiếng vút. Cạnh bàn tay của nàng lúc ấy được xòe thẳng ra, trông chẳng khác chi một lưỡi dao sắc bén, nhắm vào bả vai của đối phương trước mặt. Hơn nữa, sợi lòi tói trong tay của nàng cũng vì bàn tay đang giáng xuống, bỗng nó được tung lên một cách quái dị.

Nhưng người ấy chỉ hừ một tiếng rồi lách mình tránh khỏi thế công của Đàm Nguyệt Hoa. Tiếp đó, hấn nhanh nhẹn vung nhọn đỉnh ba nhắm ngay lồng ngực nàng mà đâm tới.

Song chẳng ngờ thế chưởng của Đàm Nguyệt Hoa xem ra như hết sức mạnh mẽ, nhưng kỳ thực đây lại là một hư thế.

Do đó, khi ngọn đỉnh ba của đối phương vừa nhắm công vào lồng ngực của nàng thì nàng đã vung tay quét sợi tòi lói sắt tới, xô bật binh khí của đối phương ngay. Đồng thời, tay phải của nàng cũng thay đổi thế võ, biến chưởng thành trảo, sử dụng Huyền Võ Tam Nã tức một thủ pháp chuyên dùng bắt sống kẻ địch, gương thẳng năm ngón tay như năm cái móc sắt sắc, nhắm chụp vào ngọn đỉnh ba nhanh như gió. Trong khi đó, sợi tòi lói nơi cổ tay nàng cũng đang bắt từ trên cao giáng thẳng xuống đỉnh đầu của đối phương.

Do đó, khi ngọn đỉnh ba của đối phương vừa nhắm công vào lồng ngực của nàng thì nàng đã vung tay quét sợi lòi tói sắt tới, xô bật binh khí của đối phương ngay. Đồng thời, tay phải của nàng cũng thay đổi thế võ, biến chưởng thành trảo, sử dụng Huyền Võ Tam Nã, tức một thủ pháp chuyên dùng bắt sống kẻ địch, gương thẳng năm ngón tay như năm cái móc sắt sắc, nhắm chụp vào ngọn đỉnh ba nhanh như gió. Trong khi đó, sợi lòi tói nơi cổ tay nàng cũng đang bắt từ trên cao giáng thẳng xuống đỉnh đầu của đối phương.

Sự diễn biến thế võ cả Đàm Nguyệt Hoa chẳng những nhanh nhẹn như điện chớp mà còn gọn gàng và ngoạn mục.

Gã đàn ông nọ không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội ngã ngửa nửa thân trên ra phía sau để tránh...

Nhưng thế ngã người ấy của đối phương chỉ có thể tránh khỏi được sợi tòi lói đang quét tới, trái lại năm ngón tay của Đàm Nguyệt Hoa vẫn chụp thẳng được vào ngọn đỉnh ba đang công tới, rồi siết cứng lấy ngay. Đồng thời, nàng liền vung tay gạt ngang qua một lượt thật mạnh.

Thế là gã đàn ông liền bị mất thăng bằng, đôi chân loạng choạng ngã sang một bên. Đàm Nguyệt Hoa không bỏ lỡ cơ hội, nhanh nhẹn co khuỷu tay thúc mạnh vào Đại Bao huyết của hắn ta.

Tức thì gã đàn ông ấy bèn hự lên một tiếng ho khan và té ngửa ra đất ngay tức khắc. Đồng thời lại nghe tiếng loảng xoảng vang lên, và ngọn đình ba của hắn ta đã bị đánh rơi trên đất.

Đàm Nguyệt Hoa không đủ thời giờ để nhìn xem đối phương vừa bị mình đánh ngã chết hay sống. Nhưng nàng đoán biết chắc chắn là qua thế thúc khuỷu tay mạnh mẽ được sử dụng đến tám phần mười chân lực ấy của nàng, tên ấy có thể đã chết rồi.

Đàm Nguyệt Hoa vừa hạ được một đối phương liền nhanh nhẹn xoay trở người lại trông thấy sắc mặt của gã đàn ông còn lại đang tràn đầy sắc tức giận. Hắn đưa chân tràn tới vung ngọn đình ba nhắm đâm thẳng vào mặt Đàm Nguyệt Hoa.

Đàm Nguyệt Hoa đang trên đà thăng thế, nàng trông thấy kẻ địch vừa xông tới liền lách mình tránh ngang, khiến thế võ của đối phương bị đánh hụt vào khoảng không.

Vừa rồi, Đàm Nguyệt Hoa tuy đã hạ được một đối phương, nhưng chưa biết đích xác sống hay chết. Nhưng riêng gã đàn ông còn lại thì thấy khi người ấy bị trúng một khuỷu tay của Đàm Nguyệt Hoa thì khoe miệng liền tràn máu tươi, ngã lăn ra đất không nhúc nhích, hơi thở chỉ còn mỏng manh.

Bọn họ là hai anh em ruột. Trong khi còn hoạt động trong phe hắc đạo tên tuổi cũng đã được mọi người biết đến và ai ai cũng gọi họ là Quan Trung Song Sát.

Trong năm vừa qua, hai anh em họ mới tìm đến đây để đầu phục Quý Cung. Quý Thánh Thanh Linh trông thấy võ công của họ tuy tầm thường nhưng giỏi sử dụng ám khí. Hơn nữa, ả thứ nhất của Quý Cung lại đang cần đến người biết sử dụng ám khí để lo việc phòng thủ nên Quý Thánh Thanh Linh mới thu dụng họ và giao cho nhiệm vụ canh giữ tại cửa chính này.

Nhưng vì họ là người mới vào đầu phục Quý Cung, nên số người cũ có lòng ganh tỵ và xem thường họ, họ hết sức bức tức. Vì Quan Trung Song Sát là kẻ tự cao và ngạo mạn, vừa rồi khi thấy Đàm Nguyệt Hoa mới xâm nhập Quý Cung là hai anh em họ đã có sự quyết định chung, tuyệt đối không báo động để nhờ những người trợ lực mà chỉ dùng khả năng của mình để hạ cho kỳ được Đàm Nguyệt Hoa hầu lấy đó lập một chiến công với Quý Cung.

Chính vì lẽ ấy, nên số người bên trong sơn động khi nghe có tiếng động lạ ở ngoài lên tiếng hỏi họ, thì họ lại bảo là anh em họ đang tập dượt võ công với nhau.

Đấy âu cũng là cái may cho Đàm Nguyệt Hoa tránh khỏi bị mất mạng nơi này. Nếu Quan Trung Song Sát lên tiếng báo động để mọi người chung quanh biết là có gian tế xâm nhập vào Quỷ Cung thì chắc chắn cần một vài cao thủ nữa chạy ra ứng chiến, tất Đàm Nguyệt Hoa không làm sao đối phó nổi.

Sự quyết định ấy của Quan Trung Song Sát thật ra có phần nào quá tự phụ, song vì họ thấy đối phương chỉ là một cô gái trẻ tài nghệ chẳng là bao. Nhưng họ nào biết được Đàm Nguyệt Hoa tuy tuổi hầy còn trẻ, song trình độ trui luyện về võ công đã khá cao cường. Ngay như Mang Sơn Song Quỷ cũng bị nàng trêu cợt và đành chịu bó tay, vậy huống hồ chi đối với Quan Trung Song Sát.

Lúc nàng vừa xâm nhập, vì tâm trạng hầy còn sợ hãi lo âu nên mấy thế võ đầu không sử dụng được toàn bộ chân lực, do đó Quan Trung Song Sát đã đánh giá sai về nàng.

Lúc ấy Đàm Nguyệt Hoa sau khi lách mình tránh ngang, bèn thừa thế vung cánh tay trái hất mạnh lên. Cùng lúc đó ngọn đỉnh ba của gã đàn ông còn lại đang rít gió vè vè, nhắm nách Đàm Nguyệt Hoa vút tới.

Đàm Nguyệt Hoa chờ cho ngọn đỉnh ba của đối phương lướt gần mình, bất thần lật ngược bàn tay trái, dùng thế Tiên Văn Thủ Vũ gương năm ngón tay ra như năm chiếc móc, chụp thẳng vào cổ tay phải đối phương nhanh như gió.

Gã đàn ông ấy trông thấy thế trong lòng hết sức kinh hoàng. Hắn ta tuy đã kịp thời nhảy lui để tránh, song vừa mới lui ra sau một bước thì chưởng trái của Đàm Nguyệt Hoa bèn nhanh nhẹn vung lên nhắm ngay lồng ngực của hắn giáng thẳng tới.

Hơn nữa Đàm Nguyệt Hoa vừa nhận thấy hắn ta định nhảy lui liền nhanh nhẹn đưa chân tràn ngay về phía trước, bám sát theo hắn như hình với bóng.

Lúc ấy, khoảng cách giữa hai người vốn đã gần nên khi thế chưởng của Đàm Nguyệt Hoa công tới, người ấy không còn làm sao dùng ngọn đỉnh ba để chống trả lại được nữa. Giữa cơn cấp bách ấy, hắn ta đành phải vung chưởng trái ra để đỡ thẳng, có ý định vận dụng toàn bộ chân lực đấu chưởng với Đàm Nguyệt Hoa...

Nhưng lúc ấy Đàm Nguyệt Hoa đã nắm vững phần chủ động, lệ làng thay đổi thế võ cách kỳ ảo, khiến đối phương không sao ước lượng trước được.

Bởi thế chưởng trái của người ấy mới vung lên, thì Đàm Nguyệt Hoa đã nhanh nhẹn thay đổi thế Thôi Văn Nã Nguyệt thành ra thế Tinh Quẩ Thiên Tề, co ngón tay giữa búng mạnh ra nghe một tiếng bốp.

Sự diễn biến thế võ ấy từ thế chưởng diễn biến thành thế búng nhanh như điện xẹt, khiến hai động tác cơ hồ như dính liền nhau làm một.

Do đó khi gã đàn ông biết được là Đàm Nguyệt Hoa không có ý định đấu chưởng với mình, vội vàng thu chưởng trở về, nhưng thử hỏi nào còn kịp nữa.

Vì thế ngón tay giữa của Đàm Nguyệt Hoa đã búng trúng vào Lao Cung huyết của hắn ta.

Lao Cung huyết chính là một huyết đạo thuộc về Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh tức là một huyết đạo trực thuộc vào tâm mạch, trong kỳ kinh bát mạch, thì cả thân người gã đều bị giạt mạnh, rồi sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chứng tỏ bị nội thương không phải nhẹ.

Đến chừng đó hắn ta mới biết đối phương tuy là một cô gái còn trẻ tuổi; nhưng võ công cao cường hơn cả chính mình và chắc chắn mình không làm thế nào đối địch nổi. Hắn ta liền nhẩy lui ra sau một bước định cất tiếng gọi báo động, nhưng đã muộn rồi..

Vì Đàm Nguyệt Hoa đã nhanh nhẹn đập trung cung, rồi tràn về vị trí hồng môn lao thoát người tới trước, vung bàn tay nhắm quét thẳng vào lồng ngực của hắn ta nhanh như gió, chẳng hề nghe một tiếng động khẽ.

Bởi thế người ấy vừa há hốc mồm định kêu cứu thì chưởng thế của Đàm Nguyệt Hoa đã giáng trúng vào lồng ngực hắn. Khiến hắn chỉ kịp hự lên một tiếng khô khan rồi té ngay ra đất.

Đàm Nguyệt Hoa thừa thế đoạt mất ngọn đinh ba trong tay hắn, rồi vội vàng kéo cả hai đến giấu kín vào phía sau bức màn che sát cạnh cửa ra vào.

Sau khi bước ra khỏi bức màn. Đàm Nguyệt Hoa thấy chung quanh đều tối đen. Hơn nữa cánh cửa đá đang đóng kín, bên cạnh có một chiếc bánh xe sắt đường kính rộng hơn một thước mộc.

Đồng thời Đàm Nguyệt Hoa lại thấy chung quanh đây còn có nhiều sợi lòi tói sắt vừa to vừa rắn chắc, nên thâm đoán có lẽ chính đây là những máy móc dùng để xê dịch cánh cửa nặng nề của Quỷ Cung.

Đàm Nguyệt Hoa nghiêng tai lắng nghe bỗng từ phía xa có tiếng gào thét của Quỷ Thánh Thanh Linh vọng đến. Nàng hết sức kinh hoàng biết lão ta đã hiểu được Quỷ Nô tìm cách phỉnh gạt mình và cũng đoán biết được mọi việc đang xảy ra rất bất lợi cho lão ta, nên mới hồi hải chạy trở về Quỷ Cung như vậy.

Đàm Nguyệt Hoa lúc ấy kinh hoàng không thể tả, vì nếu Quý Thánh Thanh Linh có thể vào được Quỷ Cung, mà không cần ai mở cửa thì nàng thật khác chi cá trên thớt?

Do đó nàng nín hơi nghiêng tai lắng nghe và chẳng mấy chốc đã thấy tại cánh cửa đá nặng nề có tiếng gõ vang lên không ngớt.

Tiếng gõ cửa tuy không to lắm, nhưng vì sơn động tĩnh mạch nên nghe rõ mồn một. Đàm Nguyệt Hoa chú ý đếm từng tiếng thì thấy người bên ngoài gõ tất cả ba mươi bốn tiếng, rồi im hẳn.

Đàm Nguyệt Hoa nín thở chờ đợi. Bỗng nàng nghe bên ngoài sơn động có tiếng gặt gông của Quý Thánh Thanh Linh vang lên:

- Hãy mau mở cửa ra.

Qua giọng nói chúng tỏ lão ta đang tức giận.

Chùng ấy Đàm Nguyệt Hoa mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Vì nàng đã biết chắc rằng mọi việc hoàn toàn đúng như lời của Quý Nô là cánh cửa đá nặng nề này dù cho ngay đến Quý Thánh Thanh Linh vẫn không tài nào đứng từ ngoài mở nó ra được.

Quý Thánh Thanh Linh gào thét một lúc thì lại nghe có tiếng gõ cửa cộp cộp lên liên tiếp. Lần này lão ta gõ mười bảy lượt nhanh và mười bảy lượt chậm.

Khi tiếng gõ cửa vừa dứt, Đàm Nguyệt Hoa bỗng nghe ở phía sau lưng mình có tiếng hỏi nhau:

- Ủa? Quái lạ thực có người cần gọi cửa, thế tại sao Quan Trung Song Sát lại không chịu mở cửa?

Tiếp đó lại nghe một giọng ô ề đáp:

- Vừa rồi ở bên ngoài rõ ràng có tiếng giao tranh với nhau, thế mà hai người họ lại bảo là tập dượt võ nghệ. Vậy chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì chẳng? Chúng ta hãy mau bước ra xem nào.

Đàm Nguyệt Hoa vừa nghe lời đối thoại giữa hai người ấy thì đoán biết bọn họ chính là kẻ đã lên tiếng hỏi Quan Trung Song Sát vừa rồi. Do đó, nàng vội vàng lách mình ẩn kín vào một góc có nhiều bóng tối để chờ đợi.

Sau khi Đàm Nguyệt Hoa vừa rồi tìm được nơi ẩn mình xong, thì đã thấy bức màn vải được vén lên rồi từ trong bước ra có hai người, khi vừa xuất hiện họ liền phát giác được hai xác chết của Quan Trung Song Sát đang nằm sóng sượt trên đất.

Cả hai đồng thanh ô lên một lượt nói:

- Không xong rồi.

Cùng lúc đó, Quỷ Thánh Thanh Linh ở bên ngoài sơn động cũng đang kêu to:

- Có gian tế lọt vào Quỷ Cung, mau mở cửa ra cho ta.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế lòng lại càng bồn chồn sợ hãi.

Nhung nhờ lúc đó bọn họ chưa phát giác được sự hiện diện của nàng, nên nàng cố gắng tự trấn tĩnh tâm thần, sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Hai gã đàn ông đưa mắt nhìn nhau, một gã nói:

- Giáo chủ đang ở bên ngoài, vậy chúng ta hãy mở cửa ra trước đã rồi mọi việc sẽ tính sau.

Nói dứt lời, cả hai liền đưa chân bước tới quay lưng về phía Đàm Nguyệt Hoa, định xoay chuyển chiếc bánh xe to cạnh đấy để mở cửa.

Đàm Nguyệt Hoa thấy cơ hội tốt đã đến, nàng chờ cho hai đối phương thò tay xoay chuyển bánh xe, liền bắt thần tràn tới phía sau họ giương thẳng hai ngón tay phải như một ngọn giáo thép, dùng ngay thế võ Dàn Thạch Vấn Lộ điểm tới. Thế là gã đàn ông ở phía trái chưa kịp la lên một tiếng nào, Linh Đài huyệt tại sau lưng gã đã bị nàng điểm trúng, thân người gã lão đảo, ngã thẳng vào mình gã kia.

Vì đang cuống quýt nên gã kia chẳng biết có biến cố, chỉ quay lại hỏi:

- Ủa? Người làm sao rồi...?

Tiếng nói cuối cùng của hắn ta chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì chưởng trái của Đàm Nguyệt Hoa đã giáng trúng thẳng vào lưng của hắn ta qua một thế võ mãnh liệt vô song. Và mãi đến chừng đó gã đàn ông ấy mới được biết là kẻ địch đã lên vào Quỷ Cung và đang ở sát sau lưng mình.

Bởi thế hắn ta gắng gượng xoay nhanh người lại vung chưởng phản công nghe một tiếng vút. Hai luồng chưởng lực của đôi bên liền cuốn tới nhanh như gió hốt, chạm thẳng vào nhau gây thành tiếng bùng. Tức thì Đàm Nguyệt Hoa liền vận dụng thêm chân lực, xô thẳng về phía trước hất gã lùi lại một bước khiến lưng hắn chạm vào cánh cửa, hắn ta liền nhanh nhẹn vung cả hai tay lên giương mười ngón tay ra phía Đàm Nguyệt Hoa với một thế võ ô ạt và mãnh liệt...

Nhưng bất thần cánh cửa đá ấy bỗng vang lên một tiếng âm thực to, khiến thân gã đàn ông nọ mất hẳn thăng bằng ngã chúi về phía trước.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng lách mình tránh khỏi thế chụp tới của gã. Nàng thấy miệng gã hộc ra máu tươi rồi ngã lăn quay ra đất.

Trước hiện tượng quá đột ngột đó, lúc ban đầu Đàm Nguyệt Hoa không làm sao hiểu rõ được biến cố chi đã xảy ra qua một lúc suy nghĩ biết rằng gã đàn ông nọ đã bị chết dưới luồng chuồng lực của Quỷ Thánh Thanh Linh.

Vì lúc ấy Quỷ Thánh Thanh Linh đang đứng bên ngoài và trông thấy không ai lên tiếng trả lời, cũng như không ai ra mở cửa cho nên lão ta tức giận vung chuồng đánh thẳng vào cánh cửa đá ấy một chuồng mãnh liệt.

Trong khi Quỷ Thánh Thanh Linh vừa tung chuồng đánh ra thì cũng chính là lúc gã đàn ông nọ vừa tựa lưng vào cánh cửa. Vì thế luồng nội lực của Quỷ Thánh Thanh Linh đã truyền qua cánh cửa đá, rồi xông thẳng vào lưng của hắn ta. Vậy thử hỏi hắn ta không ngã lăn quay ra đất chết tốt ngay sao được?

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy hết sức vui mừng, biết Quỷ Thánh Thanh Linh ở bên ngoài, dù có gào la như sấm đi nữa, trong Quỷ Cung vẫn không ai hay biết vì những người có nhiệm vụ canh giữ tại cửa ải thứ nhất và ải thứ hai đều chết cả rồi. Ngoài ra số còn lại đều ở trong sâu, vậy chắc chắn không làm sao nghe được tiếng gọi của lão ta nữa.

Nàng dùng chân đứng yên trong giày lát, rồi nhanh nhẹn đưa tay khoác tấm vải che cạnh đẩy lướt thẳng vào vùng sơn động có ánh sáng mãnh liệt kia. Sau đó nàng lại tiếp tục lướt đến trước con đường hầm hế nhỏ nhưng đen tối, vùng đấy chẳng hề có một tí ánh sáng nào. Nàng bèn dùng chân lại đó nghe ngóng. Đàm Nguyệt Hoa vì đang chỗ có ánh sáng bước vào bóng tối nên không làm sao nhìn thấy được con đường hầm ấy sâu cạn, rộng hẹp. Tuy nhiên nàng có thể thấy chắc chắn nó là một con đường hầm dẫn sâu vào Quỷ Cung.

Nàng khẽ nhún đôi chân phi thân thẳng vào con đường hầm đen tối đó, chẳng hề do dự.

Đàm Nguyệt Hoa vừa lướt tới được độ một trượng thì trông thấy trước mặt mình đen thui như mực.

Ngay lúc ấy, bất giác linh tính của nàng cảm thấy có một cái gì đó khác thường, mặc dù nàng không làm sao giải thích được cái khác thường ấy, nàng vội vàng đứng lại rồi vung chuồng quét mạnh về phía trước một lượt...

Thế là luồng chưởng phong liền cuốn thẳng tới, gây thành một tiếng nổ âm vang dội. Chùng đó Đàm Nguyệt Hoa mới biết là mình đã vung chưởng đánh vào một tấm sắt nặng nề đồng thời lòng bàn tay của nàng cũng cảm thấy vô cùng nóng bỏng như chạm phải một vật lạ lùng.

Đàm Nguyệt Hoa hãi kinh. Nàng nhớ lại lúc còn ở trên Tiên Nhân Phong, quái nhân ấy đã có dặn dò là trong Quỷ Cung đâu đâu cũng đầy đầy cạm bẫy, nếu mình không để ý đề phòng tất sẽ bị trúng độc mà chết.

Đàm Nguyệt Hoa vừa xâm nhập vào Quỷ Cung đã hạ sát được ngay bốn thủ hạ của Quỷ Thánh Thanh Linh, đồng thời lại đóng chặt cánh cửa đá đó bỏ Quỷ Thánh Thanh Linh ở bên ngoài. Như vậy xem như nàng đã thu được thắng lợi đầu tiên. Nhưng từ nơi này đi sâu vào trong để cứu thoát Lữ Luân, thật ra hãy còn nhiều gian nguy, vậy nàng làm sao dám thờ ơ được?

Đàm Nguyệt Hoa vội xòe bàn tay ra xem thấy lòng bàn tay vẫn trắng hồng không có gì khác lạ.

Tuy nhiên Đàm Nguyệt Hoa vẫn không yên lòng vội vàng vận dụng chân lực đưa thẳng ra cánh tay rồi mới bước về phía trước một bước, gương mặt nhìn kỹ tấm vách đang chắn ngang, nàng mới thấy rõ được, đấy chính là một tấm cửa sắt ở về phía phải có một cái khoen to.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa biết hai gã đàn ông vừa rồi có nhiệm vụ trấn giữ của ải thứ hai này. Song giờ đây cả hai đều bị giết chết không còn ai canh giữ nữa, nàng cảm thấy bạo dạn hơn, đưa tay kéo mạnh chiếc khoen trên tấm cửa nặng nề đó vẫn đứng sừng sững không nhúc nhích.

Đàm Nguyệt Hoa thấy vậy không khỏi cuống quýt hồi hải thò tay trì kéo tất cả những vật đáng nghi ở chung quanh. Nhưng nàng vẫn không làm thế nào mở cánh cửa ấy ra được. Qua một lúc khá lâu, bất ngờ nàng đưa hai tay nắm cánh cửa ấy đỡ mạnh lên và sau một tiếng soạt cánh cửa liền bị nhấc bổng đến ba bốn thước.

Đàm Nguyệt Hoa hết sức vui mừng và lần này nàng đã rút được kinh nghiệm qua những việc làm khi nãy, nên nhất định hành động cũng vô cùng thận trọng. Nàng vung sợi lòi tới sắt trong tay lên quét về phía trước một lượt thấy không có động tịnh chi khả nghi, mới nhẹ nhàng hạ thấp đôi chân chui thẳng người qua cánh cửa.

Sau khi qua được cánh cửa sắt, Đàm Nguyệt Hoa vội vàng đóng như cũ.

Vừa rồi khi nàng còn đứng bên ngoài cánh cửa sắt đôi tai vẫn nghe tiếng gào la vắng vắng của Quỷ Thánh Thanh Linh trước Quỷ Cung, nhưng sau khi đã đóng kín cánh cửa sắt lại thì chung quanh trở thành tĩnh mịch.

Sự tĩnh mịch ấy rất lạ lùng khác với khung cảnh tĩnh mịch ở bên ngoài. Vì ở ngoài dù cho giữa một khung cảnh có tĩnh mịch đến đâu đôi tai người ta vẫn nghe được một vài tiếng động nho nhỏ. Nhưng giờ đây khắp chung quanh đâu đâu cũng im lặng ngay đến tiếng tim đập của mình cũng còn nghe được rõ nữa.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết sau khi mình đã vượt qua cánh cửa sắt này mới thật sự tiến vào Quỷ Cung.

Nàng định thần quan sát kỹ về phía trước thấy nơi ấy lơ mờ khiến nàng có một cảm giác rất lạ lùng.

Nơi đây cũng là một sơn động nhưng có phần rộng rãi hơn và hoàn toàn không còn trông thấy một con đường hầm nào dẫn về phía trước nữa. Trái lại nàng trông thấy chỉ có một cái hang sâu rộng chừng một trượng ăn luôn xuống đất mà thôi.

Đàm Nguyệt Hoa bèn nhanh nhẹn bước đến sát miệng hang ấy, cúi người nhìn xuống, bỗng nghe có tiếng nói vọng lên. Hai người đang nói là một người đàn ông và một người đàn bà.

Tiếng người đàn ông nói:

- Giáo chủ vừa nghe Lữ Tổng tiêu đầu đến nơi đã hối hả bước ra nghênh đón, đây thực là một chuyện hết sức kỳ lạ. Chẳng rõ Lữ Tổng tiêu đầu đây là một nhân vật lợi hại đến mức nào?

Người đàn bà đáp:

- Lẽ tất nhiên vì lão ta là người cha già của tên tiểu tặc ấy chứ còn chi nữa.

Đàm Nguyệt Hoa nghe đến đây đã chợt hiểu ít nhiều. Nàng thấy hai tiếng "tiểu tặc" mà người đàn bà vừa nói, chắc chắn là muốn ám chỉ Lữ Lân chứ không còn ai khác hơn.

Giọng nói của người đàn ông bỗng có vẻ hầm hầm tức giận, tiếp rằng:

- Không nhắc đến tên tiểu tặc ấy thì thôi, mà hễ ai nhắc tới nó thì tôi hãy còn tức giận.

Người đàn bà nọ nghe thế liền phì cười, bà ta lên tiếng nói:

- Chẳng rõ lần ấy tại sao ngay đến cả Tả Phán Quan cũng bị khiển trách? Ông có thể nói thực cho tôi nghe không?

Người đàn ông đáp:

- Lần đó Giáo chủ sai Tả Phán Quan dẫn ba anh em chúng tôi cùng đi bắt tên tiểu tặc ấy đem về và chuyện đó thật ra nào phải là dễ? Nhưng chúng tôi hành động là đã thu được kết quả mỹ mãn, tóm ngay được tên tiểu tặc ấy rồi cùng hồi hả trở về...

Người đàn ông ấy nói đến đây thì bỗng dừng lại trong giây lát, cất giọng kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Tại sao lại có tiếng động thế?

Người đàn bà hú lên một lượt nói:

- Nơi đây gọi là Vô Âm Giới, vậy làm thế nào còn nghe được tiếng động nữa.

Người đàn ông nói:

- Tại sao lại không nghe tiếng động được. Thế còn Kỳ lão tam và Đinh thất huynh đâu?

Người đàn bà dường như sốt ruột nói:

- Anh lo lắng đến họ làm gì, hãy nói tiếp cho tôi nghe hết đã.

Đàm Nguyệt Hoa vì chưa kịp nghĩ ra một biện pháp hay nào để đối phương không phát giác được mình, nên đành phải đứng im nín thở. Nàng lại nghe người đàn ông nói tiếp rằng:

- Sau khi chúng tôi bắt cóc được tên tiểu tặc ấy vội hồi hả trở về bất kể ngày đêm, đúng theo như lời dặn dò của Giáo chủ. Chiếc túi vải đó, vốn được Tả Phán Quan kẹp vào nách mang đi, nhưng chẳng ngờ khi về tới Quỷ Cung mở ra xem qua, thì mới biết trong đó chỉ là một con heo đã bị giết chết. Hơn nữa cả bọn chúng tôi không ai được biết là mình đã bị một đối phương bí mật nào đó đánh tráo chiếc túi vải từ bao giờ. Chính vì vậy Giáo chủ làm sao không tức giận được?

Người đàn bà tựa hồ cảm thấy rất lý thú trước câu chuyện đó, nên lên tiếng nói:

- Nói thế nghĩa là tất cả các người của các ông, ngay đến Tả Phán Quan cũng hoàn toàn không hề được biết có chuyện gì xảy ra cho mình từ lúc nào chẳng?

Người đàn ông ấy cất giọng hầm hầm đáp:

- Chớ nói chi là chúng tôi mà có lẽ ngay đến bản thân của tên tiểu tặc ấy cũng hoàn toàn không được biết là mình bị một đối phương bắt cóc mang đi, và dọc đường lại chuyển sang tay một đối phương khác. Tuy nhiên Giáo chủ tỏ ra là một người rất thần thông quảng đại, nên liền đích thân bước ra truy tìm và chẳng mấy chốc lại cướp được tên tiểu tặc ấy mang về. Nếu chẳng phải thế thì anh em chúng tôi đây chắc chắn ngày đêm đều lo sợ phập phồng, còn mong chi ở yên tại Quỷ Cung này nữa.

Đàm Nguyệt Hoa vì không hiểu câu chuyện Lữ Lân bị bắt cóc ra sao, nên giờ đây nghe qua những lời nói ấy nàng không hiểu đầu đuôi ra sao cả.

Nhưng nếu lúc bấy giờ Lữ Lân được nghe lời đối thoại của người đàn ông và người đàn bà ấy thì chắc chắn trong lòng chàng cũng cảm thấy vô cùng quái lạ. Vì sau khi cậu ta bị bắt cóc và bị bỏ vào một cái túi vải mang đi, có nghe số người đó bảo là sẽ mang mình về Quỷ Cung.

Thế nhưng sau khi cậu đến nơi thì gặp bao nhiêu chuyện lạ lùng xảy ra bên trong sơn động xa lạ này. Hơn nữa sơn động đó lại xem ra không phải là Quỷ Cung.

Qua sự thật đó chúng tỏ lời nói của gã đàn ông nọ không phải là láo khoét. Vì ngay đến Lữ Lân cũng chẳng hề biết được là sau khi mình bị bắt cóc mang đi, giữa đường lại bị một nhân vật bí mật đánh tráo bằng một con heo bị giết chết.

Đàm Nguyệt Hoa lại nghiêng tai lắng nghe một lúc, rồi từ từ xê dịch thân mình tới sát miệng hang, thò đầu nhìn xuống phía dưới. Nhưng nàng vừa mới bước đi, bỗng nghe có tiếng động xoạt xoạt nổi lên thực to. Nơi nàng đang đứng nguyên là một địa điểm hoàn toàn tĩnh mịch, ngay đến quả tim của mình đập cũng nghe rõ ràng thế mà bất thần lại có tiếng động to ấy, nên âm thanh đã truyền đi thực xa. Đàm Nguyệt Hoa thấy mình bước tới hết sức thận trọng, thế không rõ vì lẽ gì lại gây thành những tiếng động to lớn đến như vậy?

Bởi thế nàng biết chắc là không còn làm thế nào che giấu được đối phương được nữa. Quả nhiên liền đó nàng đã nghe tiếng quát to:

- Ai đi thế?

Đàm Nguyệt Hoa biết hành tung của mình đã bị lộ, bèn to tiếng đáp:

- Chính tôi đây.

Tiếng "đây" vừa thốt ra khỏi miệng thì người nàng cũng đã nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng vào hang sâu ấy rồi.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa mới vừa rơi xuống hang sâu bất thần nghe có tiếng ám khí rít gió vèo vèo, đồng thời lại thấy ba đốm sao bạc sáng lập lòe từ dưới hang bay thẳng lên theo hình tam giác.

Đàm Nguyệt Hoa lúc vừa buông người lướt xuống đã biết trước nơi ấy vô cùng nguy hiểm nên đã sẵn sàng chuẩn bị đối phó. Nàng đưa chưởng trái che lồng ngực, còn chưởng phải thì vung lên quét ra liên tiếp khiến sợi lòi tói sắt cũng được múa vun vút, che kín cả thân người của nàng. Nhờ thế nên ba mũi ám khí vừa bay đến nơi là đã bị quét bật ra xa.

Đàm Nguyệt Hoa vận dụng chân lực buông nhẹ thân mình tiếp tục rơi về phía dưới và chẳng mấy chốc đôi chân nàng đã đứng vững.

Sau khi Đàm Nguyệt Hoa đã đứng yên vừa đưa mắt nhìn lên thì không khỏi sửng sốt. Thì ra lúc đầu nàng tưởng Quỷ Cung là một cái hang đá thiên nhiên chìm sâu dưới lòng núi, nhưng nó chỉ là một cái hang tối tăm, dơ bẩn, không hơn không kém.

Hơn nữa sau khi nàng vượt qua cánh cửa chính của Quỷ Cung và tiến thêm được hai cửa ải nữa thì thấy đâu đâu cũng là hang đá, hoàn toàn không khác chi sự dự đoán của nàng nên càng tin là mình đoán đúng sự thực.

Song chẳng ngờ giờ đây khi nàng ngược mặt nhìn lên và nhận rõ khung cảnh chung quanh, thì mới bắt đầu hết sức kinh ngạc. Vì nơi nàng đang đứng yên chính là một tầng đá bằng phẳng, to gần bằng một mẫu vuông hết sức trơn láng.

Về phía trước của chiếc sân đá bằng phẳng đó chính là một cái hố sâu bề ngang rộng độ năm trượng, những luồng gió lạnh từ bên dưới không ngớt thổi lên. Nàng không làm sao biết được cái hố ấy sâu đến bao nhiêu. Nàng nào có biết được là trong những năm gần đây, Quỷ Thánh Thanh Linh có ý nổi lên xưng bá trong võ lâm, nên ngoại trừ số cao thủ đã có sẵn trong Quỷ Cung, lão ta lại còn phái người đi khắp nơi để tìm kiếm thêm không ít những nhân vật tà phái để thu dụng vào Quỷ Cung, hầu làm trợ thủ cho mình, mưu đồ khuếch trương thanh thế.

Mao Thái Bà và Quỷ Diện Thái Tuê Lưu Độc này chính là hai nhân vật mà trước kia Đàm Nguyệt Hoa cũng đã nghe nói tới.

Hai đối phương nguyên trước kia chỉ hoạt động tại vùng Lạc Thương Giang ở phía nam Vân Nam mà thôi. Võ học của họ hoàn toàn thuộc về tà môn. Nhiều năm về trước nghe đâu họ có ý định liên kết nhau để cùng kéo tới Trung Nguyên gây sự với nhân vật võ lâm ở vùng này.

Nhưng bọn họ chưa kịp đến Trung Nguyên thì vì việc sát hại mấy tên đệ tử của phái Điểm Thương ở Vân Nam khiến các cao thủ của phái này đã truy kích họ và bắt đắ dĩ họ phải chạy trở về sào huyệt cũ ở miền Lạc Thương Giang.

Đàm Nguyệt Hoa thực không ngờ được là hai người ấy lại âm thầm tìm đến đầu phục vào Quỷ Cung.

Đàm Nguyệt Hoa đứng sửng sờ trong một lúc lâu mới lên tiếng:

- Té ra là nhị vị. Từ lâu nay tôi đã ngưỡng mộ nhị vị nhiều lắm.

Đàm Nguyệt Hoa tuy biết mình đang lâm vào cảnh may ít rủi nhiều, nhưng nàng vẫn không hề chịu tỏ ra lui bước.

Mao Thái Bà lại thất vọng lạnh lùng nói:

- Người là ai? Đến đây để làm gì?

Đàm Nguyệt Hoa tươi cười đáp:

- Tôi là người họ Đàm. Tôi đến đây là được Quý Thánh Thanh Linh mời.

Đàm Nguyệt Hoa nói vậy vốn có ý cho hai đối phương phải kiêng dè và do đó nàng sẽ tìm cách phỉnh gạt họ để đi qua khỏi nơi đây.

Nhưng nào ngờ câu nói của nàng đã để lộ một sơ hở thực to, đối phương thấy được quá dễ dàng. Vì Quý Thánh Thanh Linh là một nhân vật có địa vị cao tột trong võ lâm, phàm tất cả số môn hạ của lão ta đều gọi tôn lão ta là Giáo chủ, tuyệt nhiên chẳng ai dám gọi to tên họ như thế cả. Thế mà Đàm Nguyệt Hoa đã gọi thẳng bốn tiếng Quý Thánh Thanh Linh.

Do đó đôi mắt hình tam giác có màu xanh lục của Mao Thái Bà liền sáng lập lòe, đồng thời đôi mày đảo ngược của bà ta cũng khẽ lay động qua một lượt, cất tiếng cười lạnh lùng. Khi tiếng cười vừa dứt, thì bất thần bà ta đã tràn tới nhanh như gió hốt, gương thẳng năm ngón tay ra như năm chiếc móc, gió rít vèo vèo nhắm chụp thẳng về phía bả vai của Đàm Nguyệt Hoa.

Vừa rồi Mao Thái Bà mặc dù trông thấy Đàm Nguyệt Hoa xuất hiện nhưng vẫn ngồi điềm nhiên trên tảng đá, chẳng hề nhúc nhích. Thế mà giờ đây bà ta bất thần tràn tới nhanh như gió, chẳng hề để lộ một dấu hiệu nào báo trước cả.

Hơn nữa thế võ của bà ta sử dụng lại vô cùng mãnh liệt và hiểm độc, dù ai nhìn đến cũng phải khiếp đảm. Nhất là những ngón tay của bà ta có móng dài đến hàng bảy tấc mọc, lập lòe màu xanh biếc, nhìn qua là biết ngay trên những móng tay ấy có tẩm một thứ chất độc vô cùng nguy hiểm.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy đối phương bất thần tràn tới tấn công vào mình vội vàng nhảy lùi ra sau để tránh.

Nhưng thân người của Mao Thái Bà mặc dù tràn tới tấn công và tuy đã hựt vào khoảng không thế võ thứ nhất, song hãy còn đủ sức để tràn theo đối phương. Chính vì vậy nên bà ta đã gương thẳng cánh tay ra nhắm ngay sườn của Đàm Nguyệt Hoa chụp tới một thế võ thứ hai nhanh như điện xẹt.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng xoay qua lách mình ra ngoài một trượng.

Đàm Nguyệt Hoa vừa tránh khỏi thế công của Mao Thái Bà, bỗng lại thấy bóng người tràn tới chập chờn, nhìn kỹ nàng mới kịp nhận ra bóng người ấy chính là gã đàn ông mặc áo đen vừa đứng sững phía bên kia sân trống khi nãy. Bọn họ cũng nhanh nhẹn vượt qua và chỉ trong chớp mắt đã tràn đến khu vực trống.

Đồng thời bên trong ngôi điện nổi lên hai tiếng chuông vang rền. Tức thì Đàm Nguyệt Hoa trông thấy một người đàn ông thân hình to lớn, ăn mặc cổ quái không khác chi vị Phán Quan ở Diêm Vương từ trong ngôi điện thông thả bước ra cửa.

Quý Diện Thái Tuế Lưu Độc trông thấy thì đã to tiếng kêu lên rằng:

- Tả Phán Quan có gian tế lên vào Quý Cung của ta đây.

Gã đàn ông vừa được gọi là Tả Phán Quan ấy bèn lướt thẳng qua phía cầu đá và tràn thẳng đến trước mặt Đàm Nguyệt Hoa. Khi đứng yên hẳn ta nhìn về Đàm Nguyệt Hoa một lượt, rồi lại bất thần phi thân nhắm vào hang đá phía trên lướt đi nghe một tiếng vút.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy không khỏi kinh hoàng. Vì nếu Tả Phán Quan lướt đến bên trên thì hẳn ta sẽ phát giác được tất cả mọi việc đã xảy ra, đồng thời cũng sẽ mở cánh cửa chính cho Quý Thánh Thanh Linh vào sơn động ngay.

Như vậy là mọi kế hoạch của Đàm Nguyệt Hoa đều tan thành mây khói.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi thán dài, bèn nhanh nhẹn vung hai sợi lòi tới sắt trên cổ tay quét thẳng ra, đẩy lùi Mao Thái Bà ra sau một bước, có ý định sẽ đuổi theo Tả Phán Quan để chặn hẳn ta lại...

Nhưng lúc ấy nàng nghe có tiếng gào thét rớt quái dị của Quý Thánh Thanh Linh từ phía trên cao vọng xuống.

Đàm Nguyệt Hoa tuy tự biết chắc chắn mình không làm sao địch nổi với kẻ thù quá đông, nhưng nàng vẫn không cam tâm chịu bó tay để cho đối phương bắt sống. Do đó bèn cất tiếng thét dài, khẽ nhún đôi chân bay vọt lên trên khoảng không...

Và trong khi thân người của Đàm Nguyệt Hoa vừa mới vọt lên cao, thì bất thần lại lướt xéo ra xa và đáp yên trở xuống cách Mao Thái Bà ngoài một trượng. Thân pháp của Đàm Nguyệt Hoa tuy nhanh nhẹn, song số người đang vây chặt nàng gồm đến hơn hai mươi địch thủ.

Bởi thế mặc dù nàng vượt qua khỏi Mao Thái Bà, nhưng vừa mới đáp yên được là đã thấy bốn gã đàn ông mặc áo đen, tay cầm đinh ba dài, đưa chân tràn tới rút đinh ba dài nhọn hoắt ra, đâm tới nghe vun vút.

Lúc bấy giờ tiếng gào thét của Quỷ Thánh Thanh Linh càng lúc lại càng gần hơn, khiến cho Đàm Nguyệt Hoa kinh hoàng, bối rối.

Đàm Nguyệt Hoa tự biết hiện nay chẳng khác chi một con hổ đã sa lưới, chiến đấu chỉ là liều lĩnh mà thôi. Song nàng lại thấy rằng, nếu mình đã bị lọt vào tay của Quỷ Thánh Thanh Linh chắc chắn phải chịu đủ thứ khổ sở, vậy chi bằng giở dây nên thừa cơ hội chưa bị đối phương áp đảo, ra tay sát hại được chúng càng nhiều càng hay, kéo sự hy sinh của mình lại không xứng đáng.

Do đó khi nàng trông thấy bốn cây đinh ba vừa đâm tới thì liền vung một bàn tay lên nhắm chụp thẳng vào ngọn đinh ba gần nhất.

Hơn nữa trong khi nàng giương tay chụp ra thì sợi lòi tói nơi cổ tay cũng cuốn theo lên rồi nhắm mắt của gã đàn ông ấy quét xuống.

Gã đàn ông đó vội vàng nhảy tránh. Nhưng riêng ngọn đinh ba của hắn ta đã bị Đàm Nguyệt Hoa đoạt mất.

Đàm Nguyệt Hoa đoạt được ngọn đinh ba bèn thừa thế đâm mạnh cán đinh ba vào Tuyền Cơ huyệt trước lồng ngực của hắn, khiến hắn gào lên một tiếng thất thanh, loạng choạng đôi chân, lùi ra sau một bước...

Số người ấy trong khi tràn tới đánh nhau với Đàm Nguyệt Hoa thì họ vẫn đang đứng gần kề miệng hố sâu. Do đó hắn ta lui ra sau liền tiếp mấy bước là đã hụt chân rơi thẳng vào vực sâu không đáy đầy âm u và lạnh lẽo ấy.

Sau khi nàng hạ được một đối phương, lại thấy ngọn đinh ba của ba gã đàn ông còn lại đã chìa sát đến lồng ngực nàng và không xa quá một thước một nữa.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy bèn rùn thấp thân người, chân phải đưa cao, chân trái nhón đứng trên đất, xoay nhanh thân người một lượt...

Qua thế xoay ấy, nàng đã quét cả ngọn đinh ba lẫn hai sợi lòi tói sắt trên tay nàng về phía địch. Tức thì qua ba tiếng xoảng, xoảng, xoảng nổi lên liền tiếp, đã thấy ba ngọn đinh ba của đối phương đều bị nàng hất bật ra xa. Đồng thời hai tên trong dọn vì thối lui quá lố nên đã gào lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã lăn ra đất nằm yên.

Tiếng binh khí va chạm nhau cùng hò reo sát phạt cùng với tiếng gằn hét quái dị, nhưc óc đinh tai của Quỷ Thánh Thanh Linh kết hợp thành những âm thanh huyền não nghe vô cùng rùng rợn.

Đàm Nguyệt Hoa vừa hạ được ba đối phương bất thần thấy chung quanh bỗng im phăng phắc, không còn nghe có một tiếng động khẽ nào nổi lên nữa.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa cũng không khởi sừng sốt trước biến chuyển đột ngột ấy. Nàng liền đưa chưởng trái lên che lồng ngực, chưởng phải thủ thế sẵn sàng đối phó với mọi biến cố xảy đến. Và khi nàng đưa mắt nhìn kỹ số người chung quanh, tuy thấy họ vẫn vây chặt mình vào giữa, song đứng yên không hề cử động.

Kể đó Đàm Nguyệt Hoa bỗng trông thấy từ phía trên cao, có bóng người nối tiếp nhau lướt xuống thân pháp nhanh nhẹn không thể tả.

Người thứ nhất lướt đến nơi chính là Tả Phán Quan vừa bỏ đi khi nãy, kể đó là Mang Sơn Song Sứ, tức là hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phủ và người cuối cùng chính là Quý Thánh Thạnh Linh.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Quý Thánh Thạnh Linh đã đến nơi thì bắt rùng mình mấy lượt.

Nàng tự biết giờ đây dù cho mình có dùng vũ lực để trống trả với đối phương cũng vô ích, nên đưa cao cánh tay phải cầm ngọn đinh ba vào mặt đá nghe một tiếng soạt, khiến mũi đinh ba lún sâu đến một thước mộc, và cán đinh ba không ngớt lắc lư.

Khi Quý Thánh Thạnh Linh vừa mới xuất hiện thì sắc mặt đầy vẻ tức giận. Nhưng kịp khi lão ta đưa mắt nhìn lên thấy kẻ xâm nhập vào Quý Cung chính là Đàm Nguyệt Hoa thì bỗng nổi sắc giận thành vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt của lão ta âm u lạnh lùng nhưng đang sáng lập lòe, nhìn thẳng vào mặt Đàm Nguyệt Hoa một lúc thực khá lâu.

Đàm Nguyệt Hoa lúc ấy tuy đã thấy mình hoàn toàn bị đối phương vây chặt, nhưng trái lại chẳng hề tỏ ra khiếp sợ, và có lẽ bình tĩnh hơn lúc nào hết. Nàng cất tiếng cười nhạt nói:

- Trong võ lâm đồn đãi, bảo Quý Cung là một địa điểm rất khó xâm nhập, quả danh bất hư truyền.

Quý Thánh Thạnh Linh cất giọng sâu hiểm cười nói:

- Đàm cô nương dám nhập đến nơi này, thật là một chuyện hiếm có rồi.

Đàm Nguyệt Hoa nghe Quý Thánh Thạnh Linh gọi đúng tên họ của mình, qua giọng nói của lão ta, không phải quá hung dữ thì không khỏi ngạc nhiên. Nàng nghĩ thầm:

“Chả lẽ mình còn có hy vọng sống sót chăng?”

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa đang lựa lời để lên tiếng hỏi vặn lại đối phương, bỗng lại nghe Quỷ Thánh Thanh Linh quay qua Tả Phán Quan dặn dò rằng:

- Nay Tả Phán Quan, Đàm cô nương từ xa đến đây tất đã nhọc mệt, vậy hãy dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi trong giây lát rồi sẽ nói chuyện sau.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế thực không đoán biết được ý định của đối phương ra sao cả. Nàng thấy Tả Phán Quan bước về phía mình thì vội vàng lách ngang để tránh.

Nhưng Quỷ Thánh Thanh Linh lại lên tiếng nói:

- Đàm cô nương không ngại đường xá xa xôi ngàn dặm tìm đến Quỷ Cung này, lẽ tất nhiên không bỏ đi ngay được có phải thế chẳng?

Đàm Nguyệt Hoa hừ một tiếng nói:

- Quỷ Thánh hiện giờ Quỷ Nô ở đâu rồi?

Đàm Nguyệt Hoa vì thấy việc làm của mình bại lộ nên lo lắng cho số phận của Quỷ Nô, do đó nàng mới lên tiếng hỏi như vậy.

Nghe qua câu hỏi ấy sắc mặt của Quỷ Thánh Thanh Linh thoáng hiện sát khí, nhưng chỉ trong giây lát là tan biến ngay. Tuy nhiên Đàm Nguyệt Hoa thấy thế không khỏi nổi da gà. Lão ta cất giọng lạnh nói:

- Rồi đây sớm muộn gì hãn cũng lọt vào tay ta, vậy chẳng phiền Đàm cô nương lo ngại.

Đàm Nguyệt Hoa biết Quỷ Nô đã bỏ chạy thoát thân rồi, nên trong lòng thấy đỡ lo quá nửa. Nàng biết với tài khinh công tuyệt diệu của Quỷ Nô về sau chắc chắn không có chi đáng lo ngại.

Nàng lại lên tiếng hỏi:

- Nhưng ông định đối xử với tôi ra sao đây?

Quỷ Thánh Thanh Linh cất giọng ngọt ngào nghề cười khanh khách:

- Đáng lý ra phạm kẻ xâm nhập vào Quỷ Cung này không ai có thể sống còn để rời đi được. Nhưng riêng với Đàm cô nương thì khác, đợi khi gặp được lệnh tôn, tất sẽ sắp xếp mọi việc sau, xin Đàm cô nương hãy yên tâm chớ nên nóng lòng.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế trong lòng lại không khỏi lấy làm lạ hỏi:

- Té ra ông cũng biết phụ thân tôi nữa sao?

Quỷ Thánh Thanh Linh đáp:

- Hỏa Tiều Đảo Chủ, Thất Sát Thần Quân, tên tuổi ấy lừng danh trong võ lâm ai lại không biết?

Đây là lần thứ hai, Đàm Nguyệt Hoa lại nghe người ta gọi phụ thân mình là Thất Sát Thần Quân, trong lòng cảm thấy hoang mang khó hiểu, vì nàng không thể tưởng tượng là phụ thân mình lại có một biệt hiệu như thế.

Nhưng bấy giờ nàng không rảnh để nghĩ ngợi đến việc đó, nên lại cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu vậy thì ông định giam lỏng tôi ở đây chẳng?

Quý Thánh Thanh Linh chưa kịp trả lời thì Câu Hồn Sứ Thanh Tài đã gằn giọng quát rằng:

- Giam lỏng người ở đây đã là một việc khoan hồng đối với người, người lải nhải điều gì?

Cá tánh của Đàm Nguyệt Hoa rất cứng cỏi, nên mặc dù lúc này nàng đã rơi vào tay người, song nàng chẳng khi nào lại chịu để cho người ta nói nặng mình. Nàng bèn cười nhạt đáp:

- Với hai người mà cũng có tư cách nói chuyện với ta nữa sao?

Qua giọng nói của nàng chứng tỏ nàng đang khinh miệt Mang Sơn Song Sứ không thể tả.

Mấy hôm trước đây hai gã Thanh Tài và Thanh Phủ mới vừa vượt lên đến ngọn Tiên Nhân Phong ở Võ Di liền bị hai anh em của Đàm Nguyệt Hoa làm nhục trước mặt quần hùng, nên mãi tới giờ phút này họ vẫn còn căm hận trong lòng, khi bọn chúng thấy Đàm Nguyệt Hoa tự tìm đến Quý Cung để nạp mạng thì đã có ý muốn băm vằm nàng ra từng mảnh vụn mới hả lòng căm tức.

Nhưng vì thấy thái độ của phụ thân chúng hoàn toàn chẳng hề có ý muốn sát hại Đàm Nguyệt Hoa, nên buộc lòng đè nén cơn giận chưa gây sự với nàng. Thế nhưng giờ đây chúng lại nghe Đàm Nguyệt Hoa miệt thị mình thì sắc mặt liền biến ngay. Cả hai tràn tới một bước, ra tay tấn công Đàm Nguyệt Hoa.

Song hai hấn ta mới vừa bước tới được một bước thì Quý Thánh Thanh Linh đã dang rộng hai cánh tay ngăn chúng đứng lại.

Bởi thế cả hai bèn đồng thanh nói:

- Thưa cha, con tiện tỳ này...

Lời nói chưa dứt, thì sắc mặt của Quỷ Thánh Thạnh Linh đã sa sầm nói:

- Ta đã có cách giải quyết của ta, vậy các ngươi chớ nên lăm lời.

Mang Sơn Song Sứ đang căm tức song không dám làm nghịch ý cha già.

Tiếp đó Đàm Nguyệt Hoa nghe Quỷ Thánh Thạnh Linh cất giọng thông thả nói:

- Ta sở dĩ để cho nó được sống còn cũng chính là vì hai đứa này, vậy chẳng lẽ chúng này chưa hiểu hay sao?

Mang Sơn Song Sứ vốn đang tức giận, nhưng khi nghe qua lời nói ấy thì liền đổi giận làm vui đồng thanh nói:

- Thưa cha, có phải vì con đây không?

Cả hai vừa dứt lời thì lại trợn mắt lườm nhau một lượt.

Quỷ Thánh Thạnh Linh nói:

- Vì đứa nào hiện giờ ta vẫn chưa quyết định dứt khoát, vậy bọn ngươi chớ nên tranh giành.

Thạnh Tài lên tiếng nói ngay rằng:

- Thưa cha, con là trưởng nam lẽ tất nhiên cha phải lo cho con trước.

Thạnh Phủ trợn mắt lườm về phía anh trai nói:

- Cha đã có ý định của cha, vậy anh hà tất phải làm vậy chứ?

Thế là hai anh em hấn ta liền đấu khẩu với nhau.

Quỷ Thánh Thạnh Linh cau mày quát rằng:

- Bọn các ngươi chớ có giành với nhau. Tả Phán Quan hãy mau dẫn cô ấy đi nghỉ ngơi đã.

Ba cha con Quỷ Thánh Thạnh Linh đối đáp với nhau, Đàm Nguyệt Hoa đã nghe rõ từng câu nói. Nhưng nàng không hiểu cha con hấn ta đang nói về chuyện gì.

Quỷ Thánh Thạnh Linh sau khi nhắc nhở Tả Phán Quan, thì gã đàn ông này liền bước thẳng về phía Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Đàm cô nương xin mời.

Đàm Nguyệt Hoa trầm nghĩ:

“Việc là của mình có thể nói hoàn toàn thất bại và thực là xấu hổ. Vậy thay vì ta ra tay đánh nhau một cách liều lĩnh với đối phương, thì chi bằng ta tạm thời giả vờ phục tùng họ rồi chờ thời cơ thuận tiện sẽ hành động vẫn là hay hơn.”

Bởi thế nàng bèn hừ lên một tiếng rồi đưa chân bước theo Tả Phán Quan, đi về phía trước.

Hai người bước qua chiếc cầu đá chính giữa và đi chẳng mấy bước là lên đến dãy tam cấp.

Đi hết dãy tam cấp Đàm Nguyệt Hoa đã bước vào đến cung đường nguy nga mà nàng trông thấy vừa rồi. Nàng để ý quan sát tòa kiến trúc ấy, thấy có nhiều cây cột to hàng người ôm, song vừa nhìn qua là biết ngay đấy chính là những cây cột trong thiên nhiên, khéo léo không thể tả.

Chẳng mấy chốc Tả Phán Quan đã hướng dẫn nàng bước thẳng vào một khung cửa ở bên hông cung điện. Hai người đi tới một lúc nữa thì bắt đầu tiến vào một con đường hầm tối tăm.

Lúc ấy chung quanh chỉ có Đàm Nguyệt Hoa và Tả Phán Quan mà thôi. Nàng biết trong Quỷ Cung Tả Phán Quan tuy là người có địa vị rất cao, võ công cũng không phải tầm thường, song nếu nàng đánh với đối phương thì vẫn có hy vọng thủ thắng được. Nhưng kể nàng thấy hiện giờ mình đã đi sâu vào Quỷ Cung cao thủ ở đây lại đông đảo vô cùng. Vậy nếu bọn họ nghe tiếng động ùn ùn tràn tới thì chắc chắn mình cũng chẳng thể làm sao thoát thân được, hà tất tự đi tìm cái nhục vô ích.

Vì thế nên Đàm Nguyệt Hoa vẫn một mực im lặng, bước theo sau lưng Tả Phán Quan và chẳng mấy chốc hai người đã đi đến cuối con đường hầm ấy.

Khi đến nơi Đàm Nguyệt Hoa trông thấy tại cuối con đường hầm có một cái hang tròn ăn sâu xuống dưới. Từ trên nhìn xuống dưới hang thấy đèn đuốc sáng choang, tầng này nối liền với tầng kia, đi sâu mãi không biết đâu là tận cùng.

Gần đó lại có một chiếc cầu thang hình xoáy tròn ốc dùng để lên xuống.

Khi bước đến miệng hang trong đó, Tả Phán Quan mới cất giọng lạnh lùng nói:

- Đàm cô nương, xin mời cô bước xuống trước.

Đàm Nguyệt Hoa lên tiếng hỏi:

- Đây là nơi nào thế?

Tả Phán Quan vẫn điềm nhiên, trông lạnh lùng như một pho tượng nói:

- Bắt đầu từ nơi này đi xuống sâu về phía dưới, chính là mười tám tầng địa ngục của Quỷ Cung, vậy chả lẽ Đạm cô nương không nghe ai nói tới hay sao?

Trong Quỷ Cung có một địa điểm gọi là mười tám tầng địa ngục trong võ lâm không ai là không biết. Nhưng thật sự nơi đó thế nào chắc chắn chẳng có ai được biết đích xác cả. Thế nhưng trong giờ phút này Đạm Nguyệt Hoa có cơ hội mục kích được khung cảnh đáng khiếp sợ ở đây.

Nàng đưa chân bước theo cầu thang, đi lần lần xuống lòng đất sâu và thấy mỗi tầng cao độ đôi ba trượng, chung quanh rộng độ một mẫu. Ngoài chiếc cầu thang hình tròn ốc dẫn sâu xuống phía dưới, còn tìm chung quanh chẳng thấy có con đường nào khác.

Đạm Nguyệt Hoa vừa bước đi, nhưng mỗi khi đến một tầng địa ngục lại để ý quan sát thật kỹ. Do đó nàng trông thấy tại khoảnh đất trống rộng trên dưới mẫu ấy, trừ mấy bó đuốc đang đốt sáng choang ra thì chẳng thấy có đồ vật chi bày trí cả.

Đạm Nguyệt Hoa bước tới mãi và thâm tính mình đã đi qua được mười bảy tầng. Song Tả Phán Quan vẫn không hề dừng chân đứng lại. Đạm Nguyệt Hoa vừa tiếp tục đi xuống nhưng trong lòng lo sợ vui mừng lẫn lộn. Vì biết tuy mình đi đến tầng cuối cùng trong Quỷ Cung thì lẽ tất nhiên bị đối phương giam giữ trong một gian phòng đã, may ít rủi nhiều nhờ thế nàng lại đi đến được mười tám tầng địa ngục trong Quỷ Cung.

Đạm Nguyệt Hoa hãy còn nhớ rõ quái nhân trên ngọn Tiên Nhân Phong có dặn dò nàng là Lữ Lâm hiện đang bị Quỷ Thánh Thanh Linh giam giữ trong tầng chót tại Quỷ Cung. Như vậy giờ đây đối phương đưa nàng đi đến tầng thứ mười tám, cũng tức là tạo cơ hội cho nàng được gần người mình muốn cứu thoát hơn.

Đạm Nguyệt Hoa thâm nghĩ:

“Có lẽ Quỷ Thánh Thanh Linh không hề để ý việc mình xâm nhập Quỷ Cung là có mục đích gì nên mới đưa mình đến giam giữ tại tầng chót ấy. Bằng trái lại thì chắc chắn lão ta không khi nào làm như vậy cả.”

Trong khi Đạm Nguyệt Hoa còn đang nghĩ ngợi thì hai người đã bước đến tầng thứ mười tám. Tả Phán Quan lại tiếp tục bước tới mấy bước nữa và đến bên cánh một cánh cửa xô mạnh về phía trong. Tức thì cánh cửa đá ấy chuyển động nghe kèn kẹt, từ từ mở rộng ra. Đạm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn vào thì thấy đây là một gian phòng rộng một trượng, có một chiếc giường và một chiếc bàn, với nụ cười nham hiểm Tả Phán Quan nói:

- Xin mời Đạm cô nương bước vào.

Đàm Nguyệt Hoa đồng dạc bước thẳng vào trong phòng và nàng đã trông thấy cánh cửa đá ấy chẳng hề có khóa, nàng có ý định là chờ đối phương bỏ đi thì nàng sẽ tìm cách liền lạc với Lữ Liên, rồi cuối cùng định liệu việc thoát thân sau.

Tả Phán Quan trông thấy Đàm Nguyệt Hoa đã bước vào phòng đá mới đánh bật lửa lên đốt cháy một ngọn nến trên bàn giúp cho nàng, và cuối cùng hẳn ta lại tiến đến sát bên cánh cửa, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đàm cô nương, cô chớ thấy vừa rồi đi từ trên xuống dưới này được dễ dàng mà lầm. Vì cô đi chung với tôi nên mới có sự dễ dàng như thế. Vậy nếu cô muốn lên ra đi thì sẽ gặp nguy hiểm, cô chớ liều lĩnh mà mất mạng oan uổng.

Đàm Nguyệt Hoa không buồn trả lời chỉ buông người ngồi yên xuống chiếc giường đá. Do đó Tả Phán Quan cất giọng lạnh lùng cười lên mất lượt, thò tay kéo mạnh cánh cửa đá, đóng kín lại nghe một cái âm, đồng thời hẳn ta cũng quay lưng bỏ đi.

Đàm Nguyệt Hoa chờ cho đối phương đóng kín cửa, liền nhanh nhẹn nhảy phắt lên lướt thẳng đến sát cửa đá, kề tai nghe ngóng.

Nàng nghe được tiếng chân của Tả Phán Quan bước đi mỗi lúc một xa, nàng mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm. Đồng thời có ý định lên mở cửa để bước ra ngoài. Nhưng khi nàng nhìn khắp trên lẫn dưới cánh cửa thì mới biết cánh cửa ấy tuy không hề được khóa cứng, song chẳng có cách nào mở ra được cả.

Thì ra cánh cửa đá ấy được đóng kín lại, là dính sát vào vách đá. Hơn nữa vách đá lại trơn láng không làm sao thò tay bám vào đâu để kéo cánh cửa ra được, cánh cửa ấy lại mở về phía trong. Như vậy nếu là người ở phía ngoài thì dù cánh cửa có nặng nề đến đâu cũng có thể dùng sức mạnh xô nó mở toang ra được. Trái lại kẻ ở bên trong thì trừ khi biết nội công hấp lực và trình độ trui luyện đến mức cao cường mới có hy vọng cắm sâu mười ngón tay vào đá để mở cánh cửa ấy ra.

Còn nếu là người có trình độ Kim Cang Chỉ đến mức siêu tuyệt chắc chắn không khi nào lại bị nguy như vậy, người ấy thì không khi nào để cho Quỷ Thánh Thanh Linh bắt sống, đem xuống mười tám tầng địa ngục.

Đàm Nguyệt Hoa thấy mình không còn phương pháp nào để thoát thân được, trong lòng hết sức chán nản, tức giận vung mạnh sợi lòi tói sắt trên cổ tay lên nghe vun vút, giáng thẳng vào cánh cửa đá đánh tui bụi gây thành tiếng bộp bộp.

Chương lục Đàm Nguyệt Hoa chẳng phải tầm thường, hơn nữa trong con tức giận nàng đã vung hai sợi lòi tói sắt quét lên nghe rít gió ào ào, thế mà khi giáng liền tiếp đến hai mươi chương lục vào cánh cửa vẫn chẳng hề thấy một dấu vết nào trên mặt đá cả.

Đàm Nguyệt Hoa biết mình không còn biện pháp nào hơn, đành đành tu nghỉ trở về ngồi yên trên chiếc giường đá trầm ngâm suy nghĩ tìm cách khác.

Trong lúc bấy giờ nàng đã bị đối phương giam giữ trong một gian phòng chật hẹp như vậy, thử hỏi nàng còn biện pháp nào khác mà tính?

Nàng ngồi sững sờ một lúc thực lâu và cuối cùng cũng đánh liều là sẽ không thềm nghĩ đến việc bỏ trốn nữa, mà chỉ lo tự rèn luyện võ công. Nhưng bất ngờ ngay khi đó tại bức vách đá ở phía sau lưng nghe có tiếng kêu cộp vọng đến.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế không khỏi giật mình, nàng cũng chẳng biết tiếng động ấy là tiếng chi. Do đó nàng nhanh nhẹn nhảy phắt lên lướt tới sát tấm vách ấy, kề tai nghe ngóng. Tức thì nàng lại nghe được tiếng gõ vào vách rõ ràng hơn.

Đàm Nguyệt Hoa lấy làm lạ, đưa tay lên vỗ mạnh vào vách đá mấy lượt. Qua một lúc nàng lại nghe tiếng nói vọng đến vắng vắng nếu không để ý lắng nghe kỹ thì tuyệt nhiên không làm thế nào nghe vào tai được.

- Các hạ là ai thế?

Đàm Nguyệt Hoa đã có thể đoán biết được người đang lên tiếng hỏi nàng cũng là một nhân vật võ lâm bị đối phương giam cầm ở tại gian phòng bên cạnh.

Vì nghĩ thế nên Đàm Nguyệt Hoa to tiếng đáp rằng:

- Tôi đã nghe tiếng nói của các hạ rồi. Song các hạ là ai thế?

Người ấy dường như cất tiếng than dài, nhưng tiếng than đó nghe không rõ ràng lắm, đồng thời lại nói tiếp rằng:

- Tôi là người họ Lữ...

Đàm Nguyệt Hoa nghe được mấy tiếng nói ấy thì trong lòng hết sức vui mừng vội vàng hỏi:

- Các hạ có phải là Lữ Lân không?

Người ấy im lặng một lúc thực lâu, nhưng không nghe trả lời ra làm sao cả.

Đàm Nguyệt Hoa lại lên tiếng hỏi to mảy lượt nữa. Nhưng nàng vẫn không hề nghe có tiếng trả lời. Nàng bèn đưa bàn tay phải lên, vỗ mạnh vào tấm vách đá hai lượt, song bên kia vẫn im lặng chẳng hề nghe có tiếng động nào đáp lại cả.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa hết sức bần khoản, không hiểu người bên trong gian phòng ấy đã gặp chuyện gì chẳng may rồi. Nàng buồn bã bước về phía chiếc giường đá ngồi yên trở xuống.

Nhưng Đàm Nguyệt Hoa mới vừa ngồi thì bỗng nghe cácnh cửa của mình chuyển động từ từ mở rộng về phía trong.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi giật mình, vội vàng lướt người đứng nép sát cửa. Chẳng mấy chốc cánh cửa đá đã được mở rộng ra và Đàm Nguyệt Hoa vẫn nép kín sau cánh cửa.

Nàng đưa mắt nhìn ra trông thấy có một gã đàn ông mặc áo đen, tay bung một chiếc mâm từ ngoài bước vào. Hắn đưa mắt nhìn khắp gian phòng không một bóng người, không khỏi lộ vẻ sửng sốt.

Cùng lúc hắn ta còn đang đứng trơ người thì Đàm Nguyệt Hoa đã nhanh như chớp giương thẳng ngón tay như một lưỡi giáo, nhắm điểm thẳng vào mạch huyệt bên cạnh sườn của hắn.

Vì quá bất ngờ nên thế võ của Đàm Nguyệt Hoa điểm trúng được vào thân người của đối phương, khiến hắn ta đứng trơ ra đây. Đồng thời chiếc mâm trong tay hắn ta cũng từ từ buông rơi trở xuống.

Nàng nhìn kỹ thấy trên chiếc mâm ấy đựng toàn những thức ăn.

Đàm Nguyệt Hoa nhanh nhẹn thò đầu ra khỏi cánh cửa nghe ngóng thấy chung quanh đâu đó vắng tanh.

Suốt mấy ngày qua Đàm Nguyệt Hoa đã lặn lội gian khổ, nên bụng đang đói như cào nhưng nàng vẫn không có đủ thời giờ để lo ăn uống. Trái lại nàng hồi hả cõi bộ y phục đen của đối phương ra, mặc ngay vào người, đồng thời nàng cũng lột cả chiếc khăn đen quấn trên đầu người ấy xuống quấn trở vào đầu mình y hệt như đối phương.

Kế đó nàng bung chiếc mâm không trên tay ung dung bước ra khỏi cánh cửa và thò tay kéo mạnh cánh cửa đá, khiến nó đóng kín lại nghe một tiếng ầm.

Lúc bấy giờ quả tim của Đàm Nguyệt Hoa nhảy nghe thành thịch, vì biết rằng tuy mình có thể thoát ra được gian phòng, nhưng không rõ có thể thoát ra khỏi Quỷ Cung an toàn không?

Nàng đứng yên lại trước khung cửa trong chốc lát, thấy việc quan trọng trước mắt là tìm hiểu người đang ở trong gian phòng kế cận xem có đúng là Lữ Lâm chăng? Do đó nàng rảo mắt nhìn khắp bốn bên thấy đó đây đều vắng ngắt nàng bèn nhanh nhẹn lướt thẳng tới cánh cửa đá nặng nề của gian phòng cạnh đấy.

Đàm Nguyệt Hoa cố trấn thần vận dụng chân lực ra đôi tay xô mạnh vào, cánh cửa từ từ mở rộng ra.

Đàm Nguyệt Hoa thò đầu vào nhìn thấy bên trong gian phòng đá ấy có một chiếc giường và một người thiếu niên độ mười bốn, mười lăm đang ngồi ngay ngắn, vẻ mặt trông buồn rầu ảo não, nhưng đôi mắt sáng ngời tỏ ra rất tinh anh.

Đàm Nguyệt Hoa hết sức vui mừng. Vì nàng thấy việc mình xâm nhập vào Quỷ Cung chỉ có một mục đích là tìm gặp và cứu thoát Lữ Lâm. Thế mà chẳng may bị rơi vào tay đối phương, một việc xem như hoàn toàn tuyệt vọng. Song chẳng ngờ thế sự biến ảo khó lường, mặc dù nàng bị rơi vào tay đối phương, song vẫn may mắn gặp được Lữ Lâm như vậy.

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa nhìn vào gian phòng thì thiếu niên ấy cũng không khỏi giật mình sửng sốt. Nhưng Đàm Nguyệt Hoa đã vội vàng hạ giọng nói nhỏ:

- Các hạ có phải là Lữ Lâm không?

Người thiếu niên ấy nhanh nhẹn đứng thẳng người lên, đồng thời cũng hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Còn chị là ai thế?

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Tôi chính là người ở tại gian phòng bên cạnh vừa rồi, tôi họ Đàm.

Vừa nói Đàm Nguyệt Hoa vừa nhanh nhẹn lách mình bước thẳng vào trong.

Sắc mặt Lữ Lâm hiện vẻ kinh ngạc hỏi:

- Chị tên Đàm Nguyệt Hoa, con gái của Đàm bá bá đây sao?

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Lữ Lâm nói đúng họ tên của mình, trong lòng lấy làm kinh dị, lẽ tất nhiên nàng không làm sao biết được là trước kia nếu Lữ Lâm không nhận lầm Hàn Ngọc Hà chính là nàng thì đôi bên đã gặp nhau mặt và quen nhau ngay từ lúc ở Tô Châu rồi.

Qua cơn kinh ngạc, Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Đúng thế. Tôi chính là Đàm Nguyệt Hoa đây. Hôm nay tôi mạo hiểm xâm nhập nơi này chính là để lên gặp các hạ, chẳng hay các hạ bị giữ tại nơi đây bao lâu rồi?

Lữ Lân cất tiếng than dài nói:

- Chính tôi cũng không biết là mình đã bị giữ bao lâu nữa, vì nơi này không biết được ngày đêm, vậy làm sao tính thời gian cho đúng?

Đàm Nguyệt Hoa hạ giọng nói:

- Nhưng chẳng hay các hạ có muốn trốn thoát khỏi nơi này chẳng?

Sở dĩ Đàm Nguyệt Hoa lên tiếng hỏi như vậy là vì thấy Lữ Lân tuổi hãy còn nhỏ, nên e rằng cậu ta không đủ can đảm cùng nàng thoát thân. Nhưng chẳng ngờ sau khi Lữ Lân nghe qua đôi mắt liền chiếu sáng lập lòe, đầy vui mừng nói:

- Lẽ tất nhiên là tôi muốn trốn thoát. Nhưng Đàm tử tử nghĩ sao?

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Lữ Lân trả lời một cách quả quyết, trong lòng vui mừng đáp:

- Chúng ra hãy cùng đi.

Lữ Lân bèn nhanh nhẹn đứng lên lướt ra khỏi cửa. Cậu ta nhỏ hơn Đàm Nguyệt Hoa hai tuổi nhưng thân hình thì lại lớn nên đứng ngang vai với Đàm Nguyệt Hoa, xem hai người như bằng tuổi nhau.

Khi cả hai lướt ra khỏi khung cửa đá bèn dừng chân tạm đứng yên lại rảo mắt nhìn khắp bốn bên, thấy đâu đó vẫn vắng ngắt thì nhanh nhẹn nhắm đầu cầu thang lướt thẳng tới.

Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân đưa mắt nhìn phía trên thấy dây thang hình tròn ốc ấy chập chờn chẳng biết bao nhiêu lớp mới có thể lên được đến tầng cuối cùng.

Đàm Nguyệt Hoa nhớ lại câu nói của Tả Phán Quan vừa rồi liền hạ giọng dặn nhỏ Lữ Lân rằng:

- Nơi này đâu cũng đầy đầy chạm bẫy hết sức nguy hiểm, vậy các hạ phải thận trọng lắm mới được.

Lữ Lân kể từ khi bị Phán Tiền Từ Lưu Bản chế ngự huyết đạo bắt sống nơi gian quán nhỏ bên đường ném cho tên thủ hạ mang đi, rồi kể đó lại bị Quỷ Thánh Thanh Linh đoạt mất mang về Quỷ Cung, tuy

[mất vài dòng]

Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân đều có ý định là nếu có kẻ thù mai phục tại dây thang đó ngăn chặn hai người lại, thì chắc chắn hai người hợp lực cũng đủ lực đối phó với chúng được. Song họ nào ngờ Quỷ Cung là một sào huyệt được Quỷ Thánh Thanh Linh xây dựng suốt

mấy chục năm qua, bố trí vô cùng chặt chẽ. Những máy móc và cạm bẫy đầy đặc khắp nơi, chắc chắn với khối óc của một người tầm thường không thể nào tưởng tượng đến nổi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>